

ד שבת תשפ"א

שיר למשה

פירוש מספרי הרמזים על שיר השירים

ליקט וערך: חלפון אליהו
נוף אילון

שיר למושה

פירוש שיר השירים
לפי קבלת הרמז"ל

©

בספר הושקע עמל וידע רב
אין רשות להעתיק לצלם או לשכפל
ללא אישור מהמחבר
למעט לצורך לימוד פרטי
וללא כוונת רווח מסחרי

יצא לאור נוף אילון
ד' שבט תשפ"א
יום הילולת תרי בוצינין קדישין
סידנא בבא סאלי זיע"א
וסבא רבא של אשתי נ"ב יהודית לבית שר שלום
כבוד קדושת הרב רחמים הכהן מלמד בעל מח"ס כסא רחמים על התורה

מבוא

על שלמה המלך נאמר: (מל"א ה, ט-יב) "וַיָּתֵן אֱלֹהִים חָכְמָה לְשֹׁלֹמֹה וַתְּבוֹנָה הִרְבָּה מְאֹד וַרְחֹב לֵב כְּחוֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם: וַתִּרְבַּח חָכְמַת שְׁלֹמֹה מִחָכְמַת כָּל בְּנֵי קָדָם וּמִכָּל חָכְמַת מִצְרַיִם: וַיִּחַכְם מִכָּל הָאָדָם מֵאֵיתָן הָאֶזְרָחִי וְהַיָּמֹן וְכָלְכָל וַדְרָדַע בְּנֵי מְחוּל וַיְהִי שְׁמוֹ בְּכָל הַגּוֹיִם סָבִיב: וַיִּדְבֹּר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מְשָׁל וַיְהִי שִׁירוֹ חֲמִשָּׁה וְאַלְפִי". נחלקו חכמי הקבלה במ"ש "חכמה לשלמה" האם זו חכמה עליונה או תתאה? מפשט הכתובים נראה שזו החכמה העליונה שהרי נאמר שהיא עלתה על חכמת משה רבנו (ב"ב ט"ו ע"א. מדרש משלי פרשה א') הנקרא כאן "הימן". ברם, רוב ככל חכמי הקבלה שללו פירוש זה ואמרו שחכמת שלמה זו חכמה תתאה הנק' מלכות. רוח אחרת הייתה עם הרמח"ל שסבר שחכמת שלמה זו החכמה העליונה שעליה נאמר "ראשית חכמה יראת ה'".

כך כתב הרב בהתחלת ביאורו לספר משלי: "דע כי שלמה תיקן השכינה בכל בחינותיה. בתחילה בקהלת להמשיך לה אורות מאימא, אבל לא עלתה מעלה יתירה, כי נשארה בבחינת "מלך בירושלים". אבל במשלי נדבקה במלך, והייתה מלך ישראל. ואח"כ בשיר השירים נקשרה אימא עליה - "אשר לשלמה". אומר הרב החסיד שהתחלת תיקון השכינה הייתה בדוד המלך המושרש בספירת המלכות ותיקן אותה במקומה. בא בנו שלמה וחיזק אותה מאורות אבא כי שלמה מושרש כאמור בחכמה העליונה שהיא פרצוף אבא.

הקדמה

הביאור שלפניכם הינו ליקוט מספרי הרב החסיד רבי משה חיים לוצאטו זללה"ה. הרב הניח ברכה בספריו אולם לא נמצא פירוש מסודר על שיר השירים. אשר על כן עמדתי ולקטתי לקט מכאן ושכחה מכאן ועשיתי עמיר [אורן]. ברם לא על כל מילה נמצא פירוש מהרב ולכן שזרתי ורקחתי מכאן ומכאן [א]ם הוספתי משלי בין הדבקים והיה הבנין אחד. ל[א]ד עיני עמדו 128 ספרי הרב כפי שהן באוצר החכמה [א]ירסא 21 ואני ציינתי את המקור לכל ציטוט.

אני מקווה שזכות שלמה המלך וזכות הרמח"ל יעמדו לנו בימי הקורונה הקשים שתעלם המחלה ונחזור להיות בריאים ורעננים כבתחילה. הרב החסיד נפטר ממ[א]פה קשה שהיתה בעכו ביום שבת יחד עם בנו ואשתו לתקפ"ץ. מבקשים אנו מהרב שנפטר בצורה כה קשה שיתפלל עלינו ממתבתא דיליה ויש לו כח לבטל את המ[א]פה כי "הרב משה חיים לוצאטו זצ"ל" ע"ה [א]ימי "מ[א]פת קורונה". ויהי רצון שנזכה ל[א]ילוי משיח צדקנו במהרה בימינו אכ"י"ר.

	תוכן
3.....	מבוא
3.....	הקדמה
4.....	תוכן
5.....	פרק א
8.....	פרק ב
11.....	פרק ג
12.....	פרק ד
16.....	פרק ה
19.....	פרק ו
20.....	פרק ז
23.....	פרק ח

פרק א

(א) **שִׁיר** שיר זו ספירת המלכות שנתקנה בב' תיקונים **הַשִּׁירִים** וכל תיקון נקרא שיר ולכן אמר שירים. מה הם הב' תיקונים? תיקון א' הוא המשכת אורות למל' במקומה וזה נעשה בספר קהלת שקיבלה אורות אימא אולם לא עלתה ממקומה הנקרא כסא דין ולכן נאמר שם מלך בירושלים. אחר כך המשיך לה שלמה המלך אורות אימא ועלתה מכסא דין לכסא רחמים וזה בספר משלי ולכן נאמר שם "מלך ישראל" וכעת מתקן שלמה המלך בספר שיר השירים את המלכות שתקבל אורות מאבא דרך הבינה הנקראת **אֵשֶׁר** אשר תמיד הוא כינוי לבינה והיא בית של

לְשִׁלְמוֹה: החכמה כמ"ש וה' נתן חכמ'ה לשלמה. ואם תשאל והרי שיר השירים נכתב בצעירותו של שלמה המלך כמ"ש במדרש שספר קהלת נכתב לעת זקנותו שאז אמר הבלים? אומר הרב שהרי אליהו הנביא קבע כמ"ש על פומא דאליהו את[ו]זר" (זו"ח שיה"ש דף עו ע"ב) ששיר השירים נכתב לעת זקנותו. (ב) **יִשְׁקֵנִי בְּמִנְשִׁיקוֹת**

פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מִיִּין: הפסוק פותח בלשון נסתר "ישקני" ומסיים בלשון נוכח "דודידך" מדוע? ועוד, מה פירוש מילת "פיהו" פיו מבעי ליה?! אלא שלמלכות יש ב' מצבים האחד והוא המשובח כשהיא בבית בעלה כמ"ש אין לאישה מנוחה אלא בבית בעלה וזה כאשר היא במלכות דאצילות ומחוברת לז"א בעלה. המצב השני כאשר היא בעולם הבריאה רחוקה מבעלה ז"א ואין לה חיבור תמידי איתו ובמצב זה היא אומרת "ישקני מנשיקות פיהו" כי זיו[ו] דנשיקין יתכן [ו]ס כאשר היא בבריאה והוא באצילות ועל זה נאמר "אהבה מקלקלת את השורה" וזה פירוש מילת "פיהו" שהם אותיות פ' יהיו כאילו אומרת אני חפצה באותיות יהיו שלך להשלים ה' אחרונה שלי לשם מלא. מנמקת השכינה את בקשתה ואומרת "כי טובים דודידך מיין" דהיינו אני משתוקקת ליחוד כי יש בי [ו]בורות והם אדומות כמו היין ות[ו]בורות שבבריאה מחציפים פניהם אלי אולם כאשר רואים אורות שלך שהם חסדים הם נעלמים. וזה הוא (ו) **לִרְיוֹז שְׂמִינִי טוֹבִים** אורות החסדים שבך נמשכים ובאים מאבא

ואימא ששם נמצא השמן הטוב והוא **שְׂמִין תִּירֶק** מורק אליך ולכן אתה נקרא

שמים [ימ' שמין וממך האורות נמשכים ובאים אלי **שְׂמִינִי** שאני נקראת שים והואיל והאורות באים מן הכתר נאמר כאן שמך שים כ'תר. [ו]ס "שמן הטוב" [ימ' בית שאני נקראת בית כי מקבלת אני אורות מאבא הנקרא חכמה וזה הוא "בחכמה יבנה בית". [ו]ס "לריח" נוט' רחיל י' שרחל היא בספירת המלכות והיא נקראת ירח וזה הוא לריח אותיות לירח. מבקשת היא אור חסדים שהוא אאע"ה וזה הוא "לריח" [ימ' אברה'ם. [ו]ס רומזת היא על מקומה בבריאה במילת לריח שהוא [ימ' במדבר. וכיון שיש בך אור החסדים **עַל כֵּן עֲלָמוֹת** שהם ההיכלות **אֶהְיֶה**: כי שפעם ממך בא (ד) מסביר

הרב (אוצרות רמח"ל פ' בא) מבקשת הרעיה **בְּיִשְׁכֵּנִי אֶזְרִיךְ** תן לי התעוררות

לרוץ אחריד אפילו בחלק אחד מהספירות שבי ואז **נְרוּצָה**, זה יביא חשק לכל חלקי

הספירות האחרים שבי מכח ההתכללות ואז **הִבֵּי אֵנִי הַמֶּלֶךְ זֶדְרִיו** אזכה

לעלות ולהתייחד עמך, הביאני אותיות ביאה אני, בפרצוף אבא והכוונה שהנוקבא משלֵה את אור החיה ובה משווה קומה אליו ואז הייחוד הוא בסוד חיבוק **נְזִילָה** זו יד ימין וחסדים כי כבר ידעת שאברהם לֵיל **וְנִשְׁבְּחוּהָ** זו יד שמאל כי אִם הבנים שמחה **בָּךְ** ואתה תיתן בי את כִּיב אותיות התורה הקדומה וזה סוד וישכִיב יש כִּיב וכל זה על ידי **נְזִכִירָה** יסוד אבא הנכנס ליסוד נוקי שבי הנקי ציון שכבר ידעת שיסוד אבא מתפשט עד הנוקי כמִיש סוף מעשיה במחשבה תחילה. ואז יכנסו בי **דְּדִיךְ** הִיח שלך וימתיקו **בְּיִיז** הִי שבי לֵם **בְּיִשְׁרִים** נוֹיָה שלי **אֶהְבֶּוּךָ**: כי כאשר יש שפע בשקתות המים לֵם הרהטים שמחים דהיינו נצח והוד מובילי השפע שמחים (ה) בספר רזין לניזין (מאמרי יהי אור עטרא נִיא. כנראה הוא מתלמידי הרב החסיד והוא הרב ישראל חזקיה טריויס זצ״ל) מבאר הרב **שְׁזוֹרָה אֲנִי** כשאני יורדת מעולם האצילות אני לובשת בָּדים שחורים כדי להיות כעורה וכדי שלא תהיה אחיזה של הקלי **וְנֶאֱוָה** ואני נאווה בהיותי בעולם האצילות. פירוש נוסף מובא בִּמֵּאמֶר הַלְאוּהָ: שחורה אני בכלים החיצוניים שלי ונאווה בכלים הפנימיים שלי. פירוש נוסף שחורה אני זו רחל ונאווה זו לאה. רמז: ונאווה לֵימִי בינה עִיָה. וכך אומרת השכינה ל **בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם** הם הצדיקים המתעסקים בתיקון השכינה (ספר רזין לניזין) ולכן **כְּאֶהְלִי קֶדֶר** אני מכוסה סמרטוטין מבחוץ כשאני לֵוָה בין עולמות ביִיע (אוצרות רמח״ל) ונאה ומכובדת **כִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה**: כשאני במקומי.¹ (ו) **אֶל תִּרְאוּנִי שְׂאֲנִי שְׁזוֹרֹת** השחרורית שבי היא רק בכלים החיצוניים **שְׁשׁוֹפְתִנִי הַשָּׁמֶשׁ** וזה רק בלל חטאי התחתונים. דימה את חימום היצר הרע לחום השמש. (אוצרות רמחל) **בְּנִי אֲבִי** אלו פרצופי עִיִי אִיא ואוֹיָא **נְזוֹרוֹ בִי** שמו אותי אחרונה **שְׂבִמִנִי נִטְרָה אֶת הַכְּרָבִים** שמו אותי לשמור את הפרצופים מאחיזת הקלי ואילו את **כְּרָבִי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי**: הפרצוף שלי שהוא אחרון לא שמרתי (ז) פונה הרעיה ואומרת לזִיא **הַגִּידָה לִי שְׂאֶהְבָה נִפְשִׁי** **אִיכָה תִרְעָה** כיצד אתה חושב לרעות את בני ישראל בללות, וכי יש לך את הכישרון לנהל אותם בין הקלי כמוני? **אִיכָה תִרְבִּין בְּצִהָרִים** כיצד תנהל

¹ לֵם אהלי קידר מראה על טילטול ונדודים לעומת יריעות שלמה שהם קבועים ואולי רמז כאן על ״אהלי קידר״ זו בחינת המשכן כשהשכינה מחוץ לארץ ישראל. ״יריעות״ ירמוז על משכן שילה שהיה יריעות כמִיש (דה״י א יז, א) ״וְיָהִי כְּאֶשֶׁר יָשָׁב דָּוִיד בְּבֵיתוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִיד אֶל נָתָן הַנָּבִיא הִנֵּה אֲנִי יוֹשֵׁב בְּבֵית הָאֲרָזִים וְאֶרְוֹן בְּרִית יְהוָה תַּחַת יָרִיעוֹת״. ״שלמה״ ירמוז על הבית הראשון שבנה שלמה והם לֵי בחינות של השכינה תחילה נבנתה בִּי ספירות נה״י ואח״כ לֵם בת״ת ואח״כ לֵם בחב״ד (מהאר״י הקדוש).

אותם בזמן פרעות ופִלְרוּמִים: **שִׁלְמָה אֶהְיָה כְּעֹטִיָּה עַל עֲדָרִי וְזִבְרִי**:
 אני השוכנת בתוכם ׀ם ׀לות אשלים את ההנחֵלָה בתקופה קשה זו של ׀לות
 (אוצרות רמחל) (ח) עונה ז"א **אִם לֹא תִדְעִי לָךְ הַיָּפָה בַּנָּשִׁים** אם אינך
 יודעת כיצד להנהל את בני ישראל ׀לות **צֵאִי לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֹּאן** צאי וראי
 שאפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון וְרַעִי אֶת זִדְיֹתֶיךָ והנהלִי את בני
עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים: שהם יהיו באחרית הימים כעטרה מעל כל האומות (ט)
 את מנהלָה מעולה ותמיד מתאימה את עצמך למצב בו נתונים בני ישראל ולכן
 בקריעת ים סוף נדמית **לְסִסְתִּי בְּרָכְבִּי פָרְעָה דְּמִיתֶיךָ רַעִיתִי**: את נתקנת
 לפי המקום והזמן (תיקונים חדשים תיקון ל"ו) **זָאוּ לְזִינְךָ בַּתָּרִים** מה נאים
 הם התיקונים שלך שעליהם נאמר שש מעלות לכסא (סוף תיקון ס"ט ברזין ׀נזין) וכן
 מה נאה **צֹאֲרֶךְ** הדעת שבך כשהוא מונח **בְּזִרְוִיָם**: בחסדים ׀בורות (יא) ברם
 את בנויה בעיקר מן ׀בורות ולכן **תּוֹרִי זֶהֱב נַעֲשֶׂה לָךְ** שהם ה"ם **עִם נִקְדוֹת**
הַכֶּסֶף: שהם ה"ח (יב) נזכרת הרעיה במתן תורה עת ירד הדוד ׀לנו וזה הוא **עַד**
שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ בעוד המלך על הר סיני **נָתַן רִיזּוֹ**: עם ישראל ענו
 ואמרו "נעשה ונשמע" (דרך עץ חיים) (ל) וכן עוד פעם דודי ירד ׀לנו בעת סיום הקמת
 בית עולמים בעת שיכן את עצמו **צָרֹר הַבּוֹר דּוֹדִי לִי בֵּין שְׂדֵי יָלִין**: בין ב'
 בדי הארון (יד) ועוד פעם ירד דודי ׀לנו בעת כניסת בני ישראל לארץ ישראל **אֲשַׁכֵּל**
הַכֶּפֶר דּוֹדִי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גֶּדִי: בנחלת שבט יהודה מקום ׀ידול הכופר (טו)
 וכאשר דודי ירד ׀לנו מתעוררת היא אליו והוא אומר לה **הִנֵּךְ יָפָה רַעִיתִי** וזאת
 למרות לכלוכי ׀לות (דרושי הינך יפה רעיתי) **הִנֵּךְ יָפָה** כאשר את מחוברת
 לתפארת **עֵינֶיךָ יוֹנִים**: וכאשר חו"ב שלך בחו"ב שלי (טז) ׀ם היא משבחת את הדוד
הִנֵּךְ יָפָה דּוֹדִי אֵף נָעִים ועוד יותר הנך יפה כאשר אתה מקבל שפע מאימא
 שהיא נקראת נועם **אֵף עֲרִשְׁנִי** ׀ם בית המקדש שהוא ערשנו **רַעֲנָנָה**: מאירים
 בו ש"ע נהורין דאריך כי רענן ׀ימ' ש"ע (יז) **קָרוֹת בְּתֵינִי** קורות בית המקדש הוא
 החיבור של המלכות עם התפארת כי כל תקרה זו תפארת וכל בית זו מלכות (משכני
 עליון) והקורה זו אות ו' המחברת בין התקרה והבית ולכן קורות הבית הם ו"ק דיסוד
 ואמר **אֲרִזִּים** דהיינו ו"ק דיסוד מקבלים כחם מו"ק דז"א וקרי ביה ארז ים כלומר
 ארז ׀ימ' יצחק שזו ׀בורה וים ׀ימ' 50 שאלו ה"ק ׀תנ"ה. רמז: ה"פ ׀בורה ע"ה

ימי תפארת. רִזְיָטְנוּ \רְהִיטְנוּ\ בְּרוּתִים : כיון שלא ראיתי בדברי הרב וכדי להשלים הפסוק אומר מה שנלע"ד. רהיטנו היינו עניין רצוא ושוב כי רהיט היינו ריצה ואלו מ"ן ומ"ד העולים ויורדים ביסוד שהוא ו' זעירא. מילת ברותים תרמוז על יחוד "בר", "בת" והיא נקראת בעת היחוד "יום" על שם הזכר.

פרק ב

(א) אָנִי השכינה נקראת אני (אדיר במרום) וְזִבְצָלַת הַשָּׁרוֹן עולה עד עתיק כאשר בני ישראל מטיבים מעשיהם. רמז : חבצלת השרון ימי "זו מלכות בעתיק". וכן מילת חבצלת מורה שיש במלכות ח' כמה בינה וי"פ שם ב"ן. אולם כשבני ישראל מריעין מעשיהם היא משנה צבעה לאדום ויורדת פלאים ונקראת **שִׁוְשַׁנַּת הָעֵמָקִים** : וכפי שכתב הרב באדיר במרום בהיות השכינה בללות היא שושנה סתומה. (ב) וכשהרעיה בללות היא נקראת **כְּשִׁוְשַׁנָּה בֵּין הַזְּוִזִּים** החוחים הם הקלי הנאחזים בה ויונקים מן השפע הנמצא בה אולם אחרי שבעים שנות בללות כמנין כֵּן הרעיה מתלבנת ויש להסיר מעליה שמלת שביה ואז תקרא **רַעֲיָתִי** עיר הקודש שהרי רעיתי ימי עיר קודש ואז הדוד יאמר לה "הרי את מקודשת ליי" **בֵּין הַבָּנוֹת** : ואז הרעיה תלה את אחדותך (מאמר תל אולה) (ג) ותשבח אותך ותאמר כפי שבח עץ התפוח **כְּתַפּוּזָה לְעוֹמֵת בַּעֲצֵי הַיַּעַר** עצי היער כֵּן שבח דודי **בֵּין הַבָּנִים** והכוונה בזה כי ז"א נקרא עץ ויש ז"א בז"א וז"א בנוק'. ז"א דז"א נקרא עץ התפוח וז"א דנוק' נקרא עץ היער כי היא נקראת עיר אותיות יער ושבח ז"א לעומת הנוק' הוא לאין ערוך ואומרת הרעיה **בְּצִלּוֹ** ס את צלו דהיינו ס כשאני באחוריו ויש בי שם אדנות כזה : א אד אדנ אדנ-י ימי צלו בכל זאת **וְזִמְרָתִי** היסוד שלו הנקרא נחמד נותן לי אור בלדול ואז אני נקראת ארץ חמדה **וַיֵּשְׁבֵתִי** ויש לי יישוב הדעית ופָּרִי' והפרי של ו' הוא ז"א **בְּתוֹךְ** המתקנות הינה שפע הבא מן היסוד. כבר ידעת שהיסוד נותן את מה שממלא אותו. והנה אבא נותן שפע הבא ממילוי ע"ב והוא מ"ן והיסוד נותן שפע הבא ממילוי שד"י והוא ת'ק וזה הוא מתוך **לְזוֹכִי** : וכל השפע מליע לחיך שלי שזו ספירת החכמה שלי וזה בונה בי את החב"ד. (ד) כעת שהנוק' מתוקנת לייחוד אומרת **הִבִּיאֲנִי אֶל בֵּית הַיֵּין** יין זו הבינה וביתה תפארת כלומר אומרת הרעיה כעת אני בין זרועותיו **וְדָגְלִי** ודלו ימי ז"ה ל"ז שהוא הבל היוצא ממילוי ס"ן והוא בא אלי מלמעלה ורס לי להיות איתו **עָלִי אֶהְבֶּה** אהבה זו אחדות עם ז"א והנוט' של אהבה הוא א'יחד ה'ינו ב' היינו : הרב החסיד בחר בפסוק זה ופסוק סמכוני כפסוקי קיווי. רמז : קיוי ימי עלי אהבה עם ד' אותיות אהבה. (ה) **סִמְכוֹנִי בְּאִשִּׁישׁוֹת** מבקשת השכינה מוחין דאו"א שהם תרי אשות אש של אבא

לבנה ושל אימא אדומה והסמך בא לה מן התבונה רַפְּדוֹנִי בַּתְּפוּזִים ועוד מבקשת סמך עזר וסיוע מז"א הנקרא תפוח כ"י אני הרעיה הנקראת כ"נסת ישראל זולת אני חולה ותלי יורדת מות. חולת לימ' מות. ׀ס ז"ס דל לחולה שזה יסוד ז"א מתבקש לשכינה הנק' חולה. אומרת הרעיה אומרת חפצה אני להיות באחדות אחת עם דודי אֶהְבֶּה אֹנִי: (ו) והנה מתעורר ז"א אלי ומושיט לי את שְׂמֹאלוֹ תוֹזֹת לְרֹאשִׁי ויָמִינוּ תוֹזְבָּקֵנִי: נשמת רב המנונא סבא שהתליתה לרב החסיד אמרה (תיקונים חדשים תיקון ו') שכאן סוד הקמת המשכן לוי מכאן וזה שמאל, כהן מכאן וזה הימין והמשכן באמצע שהוא מנדבת בני ישראל שהם סוד ספירת התפארת (ז) ידוע שמי שמעורר אל הייחוד הם הצדיקים בעולם הזה הנקראים "בנות ירושלים" וכאן (ע' תיקונים תיקון ח) מבשרת אותם השכינה ואומרת להם הַשְׂבָּעֵתִי בשין שמאלית, מלשון אכלו שבוע והותר אֶתְכֶם בָּנוֹת יְרוּשָׁלַם בבשר בַּצְבָּאוֹת או בַּאִילוֹת הַשָּׂדֶה שהם ניצוצות שהם בררו מהקלי' ומבקשת מהם אִם תַּעֲרִירוּ וְאִם תַּעֲזִירוּ אֶת הָאֶהָבָה עַד שְׁתוּזוּפִץ: להמתין לייחוד עד שיתעורר החפץ מאליו (ח) קוֹל דְּדוּדִי הִנֵּה זֶה בָּא והייחוד הוא ׀לוי משיח בן דוד הרמוז במילת דודי אותיות דויד (אוצרות רמחל בא) ובא בזכות שבעת כורתי הברית שהם אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד הרמוזים בשבע אותיות "הנה זה בא" מְדַלֵּג דהיינו ׀אולת אחישנה תהיה בזכות התורה שניתנה עַל הָהָרִים על הר סיני הנבחר בהרים מִקֶּפֶץ עַל הַגְּבְּעוֹת: רמז: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד לימ' 1409 "הנה זה בא מדל על ההרים מקפץ על הבעות" ע"ה לימ' 1409. במאמר הלאולה לילה בפסוק זה הרמח"ל זללה"ה שיש פקידה ויש זכירה. הפקידה מן היסוד והזכירה מן התפארת. קול דודי היינו זכירה. ההרים והבעות הם הררי חושך בהם יש נשמות עשוקות שבעת הלאולה יצאו משם ולאמר לאסורים צאו. פסוק זה נזכר בפסוקי הקיווי ועניינו שהדוד בא במהירות אל אהובתו הרעיה. (ט) בתיקונים חדשים סוף תיקון ס"ב כותב הרב שפסוק נאמר בעת שהדוד רוצה להוציא את אהובתו מחשכת הלות. בספרו אדיר במרום מבאר הרב דוֹמָה דוּדִי לְצַבִּי לצבי שתי עיניים. בימנית מביט על מעשים טובים ובשמאלית על המעשים ההפוכים ודודי הנמשל לצבי עוצם עיניו מראות ברע ומביט בי רק בעין הימנית או לְעֹפֶר הָאֵילִים ויש ׀ סלילי הסתכלות (אדיר במרום) במעשי בני האדם והם נקראים: שער, חלון, חרץ והם שערות נימין וקוצין. כלל השערים אמר הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אֲזוּר כְּתָלָנוּ כלל החלונות אמר מִשְׁעָיוֹ מִן הַזֹּלָזוֹת כלל החרכים אמר מִצִּיץ מִן הַזֹּרְכִים: (י) כתב הרב במאמר הלאולה שפסוקים

הבאים עוסקים בפקידה ולאולת חלופי עֲנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי
 אין עוד להתמהמה בללות. רעיתי היינו שאת ברעות תמידית איתי יִפְתִּי מצד חלופי
 שהוא נאה כיריעות שלמה וּלְכִי לָךְ: (יא) בהמשך מאמר חלופה כותב הרב שיש
 כאן סוד גדול בדרכי ההנהלה והוא שיש ב' מידות חזקות בשנה שהם הקור חלופה
 והחוס חלופה ויש מלדים להם וממתקים אותם. הכוונה בזה על שמות מ"ה וב"ן שהם
 חורף וקיץ ויש גם ב"ן דמ"ה שהוא הסתיו וב"ן דב"ן שהוא האביב. ועל זה אמר כִּי
 הִנֵּה הִסְתֵּיו \{הִסְתֵּיו\} הסתיו זולבורה שחשם ממתק אותה ואם הסתיו עָבַר
 אז גם אין צורך שחשם הַנְּשִׁים וְזָלַף הֶלֶךְ לֹא: (יב) הַנְּצָנִים הם משיח בן יוסף
 ומשיח בן דוד נִרְאוּ בְּאֶרֶץ הם מתללים בארץ עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ והשכינה
 מזמרת לבעלה וְקוֹל הַתּוֹר וקולו של התייר חלופה הוא הקב"ה נִשְׁמַע
 בְּאֶרְצָנוּ: חוזר להיות במצב של באתי לפני (ל) הַתְּאֵנָה וְזִנְטָה פְּגִיָּה הַלִּים
 הם שני המשיחים (אוצרות רמחל פ בא) וכשם שהתאנה מתוקה כן המשיחים באים
 למתק מידת הדין. ברם בתחילה נראה וְהַנְּפָנִים סִמְרָר שפעולתם לבטלה אך
 לבסוף נִתְּנוּ רִיזוֹ רואים את המיתוק שפעלו ולכן קוֹמִי לְכִי \{לָךְ\} אין
 אומרים קום אלא למי שהיה יושב וכיון שכנסת ישראל בללות היתה שוכבת בעפר
 אמר לה "קומי" רַעֲיָתִי יִפְתִּי וּלְכִי לָךְ: אל בית המקדש. (יד) והנה הדוד בא
 להקים אותה מן חללות ואומר יוֹנְתִּי בְּזִנְיוֹ הַסֵּלַע בְּסִתֵּר הַמִּדְרָגָה
 הִרְאִינוּ אֶת מִרְאִיָּה אלו הכהנים בבית המקדש (תיקונים חדשים תיקון י"א)
 הַשְּׂמִיעִנִי אֶת קוֹלְךָ זה קול החצוצרות והשופר שביניהם שסודם מלכות
 (חצוצרה) שופר (יסוד) וחצוצרה (בינה) כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמִרְאִיָּה נֶאֱוָה: (טו) כל
 אימת שרוצים להקים את בית המקדש יש הפרעות של הנחש ולכן יש לאחוז בזנבו
 (תיקונים חדשים תיקון ז') כדי שיהיה למטה וזו הכוונה אֶזְזִי אחוז לָנוּ בכחות
 הדין שרוצים לבטל את כח הקדושה ויש ב' סללים שוֹעֲלִים חלופה ו שוֹעֲלִים
 קִטְנִים מְזֻבְּלִים כְּרָמִים והם רוצים לחבל בבנין בית המקדש וּכְרָמֵינוּ
 סִמְרָר: הסמדר מורה על ריבוי הדין על החסדים (מאמר חלופה) וכיון שבית
 המקדש טרם נבנה אמר שהנהלתו בעולם היא של דין (טז) דוֹדִי לִי וְאֲנִי לֹא דוֹדִי
 בונה אותי ואני משלימה אותו לעשר ספירות (תקט"ו תפילות תפילה ש"ן) וכאשר
 דודי מלא אורות מהבינה אני יוצאת מאחורי הדעת שלו ואני נקראת לאה וכאשר אני

מלאה באורות יוצאת ממני רחל וזה הוא **הָרַעְיָה בְּשׁוֹשָׁנִים** : ב' שושנים שהן לאה ורחל. רמז : הרעה ל'ימ' פ"ר הם ה'ים הבונים את הנוק'. (יז) **עַד שִׁיפּוּזוֹ הַיּוֹם** יום הוא ז"א שהוא בחינת שמש ומילת "יפוח" מלשון חום, כמ"ש צינים פחים, והכוונה שכז"א יהיה בנוי בט' ספירות וְנָסוּ הַעֲלָלִים אז ילחם בקל"י שהם צל (שירים לח) הפסח) **סֵב דְּמָה לָךְ דּוּדִי לְצָבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאֵלִים עַל הָרִי בָּתָר** : הם הרי הפירוד של הקל"י (רזין לניזין תיקון נ"א). דהיינו מבקשת הרעיה שילחם בקל"י אולם לבסוף יחזור אליה.

פרק ג

(א) **עַל מִשְׁכְּבִי** בעוד אני שוכבת בעפר **בְּלִילוֹת** לילות קשה של רומי רבתא ורומי זעירתא שהן ב' לילות (רזין לניזין י) **בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי דוּדִי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצָּאתִיו** : פסוק זה נבחר לפסוקי הקיווי. (ב) אומרת הרעיה **אֶקְוֶמָה נָא** מן העפר וְאֶסֹבְבָה בְּעִיר בְּשׁוּקִים וּבְרוֹזְבוֹת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות (תקט"ו תפילות תפילה ק"ן) ושם **אֶבְקֶשָׁה אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי** זה דודי **בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצָּאתִיו** : כי אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ולומדי תורה כאלה קשה למצוא (ל) אולם **מִצָּאוֹנִי הַשְּׂמֵרִים** לומדי התורה **הַסִּבְּבִים בְּעִיר** בבתי המדרשות בהם לומדים ושונים ששים מסכתות הש"ס והרעיה שואלת אותם **אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי רְאִיתֶם** : (ד) **כְּמַעַט שֶׁעֲבַרְתִּי מֵהֶם עַד שֶׁמִּצָּאתִי אֶת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי אֲזוּזֹתִי** בל אולה האחרונה **וְלֹא אֲרַפְּנוּ** כמו בשאר הלילות **עַד שֶׁהִבִּיאתִיו אֶל בֵּית אֲמִי** ירושלים של מעלה **וְאֶל זֶדֶד הוֹרְתִי** : ירושלים של מטה וזו ערשנו הרעננה (ה) וכאשר מל'ישים הצדיקים שח'יעה עת ח'ואל ל'אול מבקשת הרעיה **הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוֹ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם תִּעִירוּ וְאִם תִּעֲוֹרְרוּ** שלא לדחוק את הקץ **אֶת הָאֵהָבָה עַד שֶׁתִּזְוָפֶן** : עד שיתעורר החפץ מאליו (ו) **בְּמִי** זו השפה העליונה (תקטו תפילות קס) **זֹאת** זו השפה התתונה (כבר ידעת ששפה ל'ימ' שכינה) וכאשר אימא מאירה לבת אז היא **עֹלָה בֵּין הַמִּדְבָּר** לילות והיא עולה אל הדוד וזה מכח של **כְּתִיבְמוֹת עֶשֶׂן** עשן הקרבנות (דרושי הנד יפה רעיתי ברזין לניזין) **מִקְטָרֶת מוֹר** אבא וּלְבוֹנָה בינה **מִכָּל**

יסוד ואז השכינה נקראת **אַבְקַת רוֹכַל**: כי רוכל ימי רניו וזו הרינה לעת"ל. (ז)
הִנֵּה ימי ס' הם ששים ח' יבורים (תקטו תפילות, שרו) **מוֹטְתוֹ שְׁלִשְׁלֹמֹה** זו
השכינה היא יצועו **שְׁשִׁים גְּבָרִים** הם ששים כחות דין **סָבִיב לָהּ** בשש קצוות.
הנה (אדיר במרום דף רפו) שש פעמים ששים הם ש"ס והם י"פ ק"כ שהם צירופי
אלקיים והם יבורים הנתקנים **מִגְבָּרֵי יִשְׂרָאֵל**: מבורת ז"א הנקרא ישראל (ח)
כָּלם אֲזוּזֵי זָרָב אלו כחות הדין של המלכות הנקראת חרב נוקמת **מִלְכּוּדֵי**
מִלְחָמָה אִישׁ זָרָבוֹ עַל יָרְכוֹ ירך ימי ליל פז'ק (תקטו תפילות, שרו) ומילת
ליל רומזת על ילוי וזה ילוי מסכתא וכחה רב לה לעמוד מול **מִפְּזוֹזֵר בְּלִילוֹת**:
הקלי' (ט) **אֶפְרַיִן** את המלכות **עָשָׂה לָּהּ** תיקן לעצמו. לו קרי ביה לו' **הַמֶּלֶךְ**
שְׁלֹמֹה ז"א **מַעֲצֵי הַלְבָּנוֹן**: מאו"א שהם ל"ב נתיבות חכמה ונו"ן שערי בינה (י)
ותיקן אותה ל' קוין **עֲמוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף חֹסֶד רִפְיָתוֹ זָהָב** בורה **מִרְכָּבוֹ**
אֶרְצָנוֹן תפארת **תִּנְכּוֹ רָצוֹף** אותיות צפור (תקטו, תע"א) ס צפור מצאה בית.
צפור ימי' שעיה ע"ה ותשעה לתפילתינו **אֶהְבָּהּ** ואהבה זו **מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם**:
הצדיקים המייחדים והמכוונים (יא) **צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן** נשמות
הצדיקים הנסתרים **בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּעֶטְרָה** ז"א **שְׁעֶטְרָה לָּהּ אִמּוֹ** אימא
בְּיוֹם זֻזְתָּנָתוֹ וּבְיוֹם שְׁמוֹזָת לָבֹ: כאשר מוציא את השכינה מן חללות. (רזין
ניזין דרושי צאינה וראינה).

פרק ד

(א) בספר רזין ניזין דרושי "הנך יפה" כתב הרב **הֵנֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי** כאשר הרעיה
באה להתייחד עם דודה יש לקשט אותה בעשרה תכשיטין שהם עשר ספירות שלה
והם עשרה נסיונות בהן עמד אאע"ה **הֵנֶךְ יָפָה** והרמז לזה בבי' יפה. יפה נוטי' י'
פיעמים ה' שהם נ' וב"פ נ' הרי ק' שהם י"ס מלאות ביי"ס. בעת חללות עיני הרעיה
עצומות כדי שלא יביט בה הס"מ ובעת חללולה היא מביטה אל דודה והם **עֵינֶיךָ**
יוֹנִים כמו יונה שאינה מניחה בן זל"ה. נראה שעניינים הם חו"ב וכעת בא לשבח את
הדעת שבה ואמר **מִבְּעַד לְצַמִּיתֶךָ** הנה צמה ימי' קלה ואמרו דעתן של נשים קליה
והביאור בזה כתב הרב החסיד (אוצרות רמחל פרשת ראה) שאין בדעת הנוק' כי אם
בורות והרמז בזה קליה הם ה' הויות (ימי' קיל) וה' שמות הרי קליה **שְׁעָרֶךָ** שפע
הנמשך ממך הן בורות אדומות כאח"מ (רזין ניזין תיקון סט) הבאות מפרצופי רחל

ולאה **כְּעֶדֶר** עדר־ימי רחל לאה **הָעֵינִים** ובהם־בורות עזות והרמז עזים־ימי א
 אד אדנ אדנ־י ע"ה שם המורה על־בורות **שֶׁנֶּלְשׁוּ** נראה שיש כאן רמז על ש"ך דינים
 כי שֶׁלְשׁוּ ע"ה ב"פ ש"ך **מִזֶּה־רָגֵלֶךָ** : מן הבינה (קהלת יעקב) (ב) **שֶׁנִּיֶּךָ כְּעֶדֶר**
הַקְצוּבוֹת ידוע ששן מורה על כח של דין וכאן אלו שכ"ה דינים והם רמוזים בר"ת
 שניך כ'עדר ה'קצובות **שֶׁנֶּעְלָו מִן הָרְוּצָה** שהם מתמתקות מן הבינה והרמז על
 משה רבנו האחוז בבינה וראה שיעלו מ'ן ה'רחצה ר"ת משיה **שֶׁכָּל־מִתְאַיְבוֹת**
וְשֶׁכָּל־אֵין בָּהֶם : (א) כתב הרב החסיד ב"דרושי ונתת הכסף" שהפסוק מדבר על
 התפילה **כְּזוֹט הַשָּׁנִי שֶׁפִּתְתִּיךָ** שיש חוט שקושר את כל י"ל לשונות של התפילה
 לתפילה אחת (ועומק דבריו קאי אחוט אין סוף הקושר י"ל תיקו"ד). עוד, ל"ס כאן
 רמוזים שכ"ה דינים כי כ'חוט השני ש'פתותיך ר"ת שפ"ה. ולכן **וּמִדְּבָרֶיךָ נֶאֱמָר**
 ודיבורך בתפילה הוא נאה ומלאך מטט' מעלה אותו ככתר לראש חי העולמים
כְּכֹלֹז הָרִמּוֹן רִקְתָּ מִבַּעַד לְצִבְיֹתָ : כאמור צמה זו הדעת של הנוק' ויש
 בה־בורות שצבען אדום. כתב הרב ברזין־לניזין באידרא קדישה תיקון ס"ט "מצחא
 דא (היינו דעת) נמי קאי לאכפיא קליפין" ואמר שם "שערי דרישא סומקן כאח"א ונא,
 ואינון ט"ו נימין ורזא דא י"ה" וכשהן כלולות זב"ז יהיו רכ"ה והרמז כאן כ'פלח
 ה'רמון ר'קתך. (ד) **כְּמִגְדֵּל דָּוִיד צֹאֲרָךְ** הצואר והחוליות שבו מחברים בין
 הראש ות"ף. כתב הרב ב"פירוש המצוות" מצווה ח' שמגדל דויד זה בית המקדש
 (מלכות) וצוארך אלו החוליות שבו ואולי הם המדחלות בהן מורידה השפע לבי"ע
 ואמר **בְּנוֹי לְתַלְפִּיּוֹת** הכוונה (תקטו תפילות, שמז) שבית המקדש של מטה
 (מלכות) בנוי כעין בית המקדש של מעלה (בינה) והרמז בנוי־ימי בינה ע"ה. לתלפיות
 רומז על השפעת הבינה במלכות וכך כתב הרב שהבינה סודה אות ל' וזהו "אביאך אל
 בית אמי תלמדני" תלמדני־ימי ת"ס למ"ד. ת"ס ירמוז על יסוד אימא הנקרא איתן
 (ספר הליקוטים פ' בלק פרק ב) שהוא תס"א ותלפיות־ימי ת"ס מלכות **אַלְף** ואמר
 (א"ה, מאחר ולא מצאתי בדברי הרב החסיד אמרתי את מה שלבי לוחש לי) שעולם
 הבריאה שיש בו שם א"ל שדיי שעולה ע"ה אלף במילוי כזה : אלף למד שין דלת יוד
 וכן עולמות יצירה ועשיה שהם בחינות מ"ה וב"ן שהם־ימי ע"ה **הַבְּמִן** הם **תַּלְוִי**
 תלויים ונסמכים **עָלָיו** על מלכות דאצילות **כָּל־שִׁלְטֵי הַגְּבוּרִים** : והם־בורות
 יחסית אליה. רמז לשכ"ה־בורות בר"ת כ'ל שילטי ה־גבורים (ה) כעת משבח חו"ב שבה
 ואמר **שֶׁנִּיֶּךָ שְׂדִיךָ** חו"ב שלך (משכני עליון דף 72) נשפעים מ **כְּשֶׁנִּי עֶפְרַיִם**
 מנצח והוד דז"א שהם ב' לחת הברית (שערי אורה שער א) והם **תְּאוֹמֵי צִבְיָה**
 בדיבוק וייחוד תדירי והם **הָרְוּעִים** תרין ריעין וה"ס ב' משיחין שהם נו"ה והם

בונים ומתקנים את השכינה הנקראת שושנה. ולפי שיש רחל ולאה אמר
בְּשׁוֹשָׁנִים : (ו) **עַד שִׁפְפוֹז הַיּוֹם** ז"א נקרא יום (מאמר החכמה) ובעודו [דלות
 וְנָסוּ הַצִּלְלִים הוא מבריח הקלי. אומר שלמה המלך שה"ס אבא **אֶלְךָ לִי אֶל**
הַר הַבּוֹר עלי להשפיע ולחזק את ז"א כי מור הוא חסיד דאברהם וכן את **וְאֶל**
גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה : המלכות הנק' לבנה והיא [בעה כלפיו כי היא משלימה אותו
 ליי"ס. (ז) **כִּכְלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי** כאשר את באחדות עם ז"א יש בדך יי"ס (רזין [ניזין])
 וביום **אֵין בָּךְ** : ואינך חסרה דבר (ח) ולכן אבא משבח את הרעיה ואומר לה את
אֶתִּי עולה עד עתיק (רזין [ניזין] תיקון מד) הנקרא **מִלְכָּנוֹן כִּלָּה** לובן עליון **אֶתִּי**
מִלְכָּנוֹן תְּבוּאִי עם כל זה הייחוד שלך רק עם ז"א. **תְּשׁוּרִי מֵרֹאשׁ אֲמִנָּה**
 ברזין [ניזין] תיקון ס"ד מסביר רב המנונא סבא שתשורי היינו שירה חדשה תהיה
 בעולם כאשר תנשוב רוח "ראש אמנה" שזו מוחא סתימאה ותשרה על ראשו של מלך
 המשיח **מֵרֹאשׁ שְׁנִיר וְזָרְמוֹן מִפְּעֻזֹּת אֲרִיּוֹת מִהַרְרֵי גְּמָרִים** : ואז
 תעלה השכינה מן הקלי שהם האריות אל ביתה, הוא בית המקדש, להתייחד עם
 אהובה (תיקון מ"ד) (ט) מאחר ולא נמצא בדברי הרב החסיד ראיתי להביא לך מדברי
 "אמת ליעקב" (מערכת עץ חיים אות ד, לד) הכלה זו השכינה יש לה עטרת [בורות
 והם ה' וכל אחת יש בה הוי"ה אחת והם קל [ימי עין. לפני הייחוד יש בה רק ה']
 שהם עין אחת ולכן נקראת בזוהר משפטים "עולימתא שפירתא דלית לה עיינין" וזה
 אומרו **לִבְּתֵנִי אֲזוּתִי כִלָּה לִבְּתֵנִי בְּאֶזְדֹּר \{בְּאֲזוּת\} מַעֲיֵנֶיךָ**
 עיינין לית לה אבל עין אחת יש לה, ולאחר הייחוד מקבלת ה"ח שהם [ימי עין
בְּאֶזְדֹּר עֵנֶךָ זה משה (שיהש"ר ד, כא) המושרש בבניה המיוחדת את זו"ן
מִצְוֹרֵיךָ : כבר ידעת שצוואר רומז על בית המקדש. והעניין שיש כאן יחוד מלכויות
 דזו"ן שאלו מלכות דז"א עם מלכות דנוק' מכח "מ" של מצורוניך שזו התבונה. דע
 שיש שבע מדות של ייחוד זו"ן וזו הנמוכה שבהם. לכן ז"א רוצה ייחוד [בוה יותר
 ולכן הוא משבח את הרעיה (י) בסוף רזין [ניזין] כתב הרב החסיד מאמרי "הנך יפה
 רעיתי" וכך מוסבר הפסוק **בְּמֶה לִימִי אָדָם וְסוּד אָדָם** זה בשלמות עשר ספירות **יָפוּ**
דְּרִיךְ אֲזוּתִי כִלָּה אל תקרי דודיך אלא דדיך, וכאשר הם שלמים בעשר ספירות,
 ויש בהם ד' אותיות שם הוי"ה ואלו ד' תארים² : אחותי רעייתי יונתי תמתי, והם
 מניקים חלב לעולמות בי"ע **בְּמֶה טַבּוֹ דְּרִיךְ מִיָּין** התיקון של הדדים בעשר
 ספירות הוא מכח היין שאלו שבעים תיקונים שעשה הרב בספר ריזין [ניזין]. אבל כדי
 שהכלה תעלה עד ז"א להתייחד עימו צריך [ס את השמן הבא מאימא (רמז : שמן שם

² הנה כבר ידעת שד' אותיות השם הם כנגד חו"ב תו"מ. אם נרצה לקשר את התארים עם הספירות נראה שזה כך: אחותי זו החכמה שהרי כבר נאמר "אמור לחכמה אחותי את". רעייתי זו הבניה שהיא מנהיגה את זו"ן. יונתי זו המלכות שהיא יונה הנאמנת לבן זוגה. תמתי זו התפארת סוד איש תם.

(נ) והרי כבר אמרו חכמים (שבת פ ע"ב) ששמן המור נקרא סטכת (סטכת ע"ה ימי מלכת) והוא שמן זית שלא הביא שליש והוא מעדן את הבשר ומשיר את השיער. והסוד בזה שיש מעט זוהמא במלכות שנותרה מקלי' חלות ולכן צריך את השמן המשיר את השיער, אלו דיבוקים מתחלות הנמצאת בשליטת איש שער. וזה הוא **וְרִיזוּ שְׂמִינֶיךָ בְּכָל בְּשָׂמִים** : אמנם עולם הנשמה בא מן האורות ובוה אין

אחיזה אך עולם הכלים בא מהשרת השיער. (יא) **נִפְתָּה תִּטְפְּנָה שְׂפָתוֹתֶיךָ כֻּלָּה** אומר השל"ה הקדוש (מטו"מ) שזו התפילה הבאה מן המלכות והיא מעוררת אהבת דודים. רמז : נפת ימי ממלכות. כתב הרב (אדיר במרום) שבזמן האכילה יש סיוע מצד הדבש והחלב בלעיסה כך שהיא מתוקה וזו עבודת הבירורים למעלה **דְּבַשׁ וְזָלָב**

תַּזְזוּת לְשׁוֹנֶךָ מלבד הבירורים יש עניין העלאת מ"ן וזה **וְרִיזוּ שְׂלִבּוֹתֶיךָ** המ"ן העולה מן המקיפין שלך שהרי שמלה רומז לפורפירא וזו המלכות הנקראת רחל **כְּרִיזוּ** כריח ימי רחל, עולים עד חו"ב **לְבָנוֹן** : כי לבנון הם ל"ב נתיבות חכמה ונו"ן שערי בינה (יב) עוד משבח אותה שהיא שמורים מאחיזת הקלי (תיקונים חדשים מ"ד) ואמר **אֲנִי נֶעוֹל אֶזְזוֹתִי כֻּלָּה** את נעולה מאחיזת ארחות פריץ. הואיל ואתא לידן נימא ביה מילתא. המלכות נקראת תמיד לן בסוד להשקות את ח'ן. נעול ימי יוסף וזה היסוד. הנעילה מאחיזת הקלי באה מהבינה הרמוזה באיחתי כילה ר"ת א'ך שהוא אהיה וכלי מילואיו שהם קמ"ל קנ"א קס"א הם תנ"ה ימי חתום ע"ה. וזה אומרו **אֲנִי נֶעוֹל בְּעֵינַי זִזְתִּים** : ומסיים הרב : "וכל זר לא יאכל קודש" והבן. (ט) כעת שולח הדוד לרעהי י"ל מתנות כמו י"ל מינים בתרומת המשכן (שיהש"ר ד, כו) שנתנו בני ישראל לבנות את המשכן וסודם י"ל תיקוני דיקנא דא"א המאירים בטי תיקו"ד דז"א. וזה הוא **שְׂלִיזוֹתֶיךָ** אני שולח אליך (פרדס רמונים שער ט ערך ללים)

י"ל תיקונים של משה שהופכים אותך ל **פְּרִידָס רְמוֹנִים עִם פְּרִי מִגְדִּים** עם י"ל תיקו"ד של מיכה שהם המשחתא והם זכר (של מיכה) ונקבה (של משה) והם שמי וזכרי. שמי זו המלי הנקראת ש"ם ואלו תיקו"ד דמשה **כְּפָרִים** כפרים ימי שמי

עִם גְּרָדִים : נרדים ימי בינה זכרי שהבינה נותנת מוחין בז"א ואלו י"ל תיקונים דמיכה (יד) והנה י"ל תיקו"ד כפי שסידרם הרש"ש זללה"ה : (א) **גְּרָדִי בִּ** **וְכָרְכִם**

(ב) **קָנָה דִּ** **וְקִנְמוֹן הִ** **עִם וִ** **כָּל זִ** **עֵצִי חִ** **לְבוֹנָה טִ** **מִרִּי וְאֶהְלֹת**

(יא) **עִם יבִ** **כָּל טִ** **רָאשֵׁי בְּשָׂמִים** : (טו) כעת יש בה שפע רב והיא משפעת שפעה לתחתונים. כתב הרב בדרושי "ונתת הכסף" דרוש א' שכאשר המלכות משפעת לבי"ע היא נקראת **בְּעֵינַי גְּנִים** והיא נקראת **בְּאֵר מַיִם** וכאשר מחוברת לבינה

היא נקראת **סִי וְזִיִּים** ועוד יש לה שפע **וְזִלְזִים מִן לְבָנוֹן** : מחו"ב (טז) **עוֹרִי צָפוֹן וּבֹאֵי תִיבֶן הַפִּיזוֹי גְּנִי יִזְלוּ בְּשָׂמִי** אמרו חכמים (הוריות י"ל ע"ב)

חמרא וריחני פקחי וכאן נזכרו בשמים ויין לעיל. והנה הרעיה מתעוררת בכל עשר ספירותיה מלאה באורות ואומרת **יָבֵא דוֹדִי לָנֶנּוּ** [אן שלך **וַיֹּאכֶל** ייחוד **פָּרִי מִנְדִּי**]:

פרק ה

(א) **בָּאתִי לָנֶנּוּ** אומר ז"א **אַוּזֹתִי כָלָה** ואני מאחד את הו"ק שלי כדי להתייחד איתך (תקטו תפילות, חתן) לשם שמים כלומר כדי לחבר אותך רעיתי הנקראת "שם" איתי הנקרא "שמים" ובכן **אַרִּיתִי מוֹרִי חֶסֶד עִם בְּשָׁמִי נֶצַח אֲכַלְתִּי יַעֲרִי** [בורה **עִם דְּבִשִּׁי** הוד **פְּתִיתִי יִינִי** תפארת **עִם זֶלְבִי** יסוד (על פי רע"מ ויקרא דף ד' ע"א) כעת יש קבלת כח מאו"א **אֲכָלוּ רַעִים** כתב הרב ב"קיצור הכוונות" שהם או"א וכדמסיק הרשב"י (זוהר ויקרא דף ד' ע"א) רעים לעילא ויתכן שהאכילה כאן זה זיוו [דנשיקין **פְּתִיתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים** זו"ן: (ב) כתב הרב במאמר הלאולה. עתה אבאר לך כמה פסוקים שבהם התבארו ענייני הפקידה **אֲנִי יִשְׁנָה** בללות **וְלִבִּי יַעַר** הרשימו שהניח בי ז"א קיים [ם בעת הבללות. והנה בשיא החושך יש פקידה **קוֹל דוֹדִי דוֹפֵק** היינו דודי פוקד אותי. אין פקידה אלא באור החכמה והיינו שם ע"ב. אבל הוא מאיר דרך אחור ולכן זה ריבוע שם ע"ב כזה: יוד, יוד, הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי [ימ' פק'ד. כאמור הפקידה באה מן החכמה ולכן אמר **פְּתִיזִי לִי** כי ניקוד החכמה פתח כידוע וסימנך "פיה פתחיה בחכמיה" **אַוּזֹתִי רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַּמְתִּי** ד' תארים כלל ד' אותיות שם אדנות. ראיתי להוסיף מדילי: ראשי תיבות של איחותי רעיתי יונתי תימתי [ימ' תורה וס"ת מ' רמז לתורה שניתנה למרע"ה כשהיה מ' יום ומ' לילה בהר סיני. לפי זה פתחי לי הכוונה קבלו תורתני. **שְׂרָאֲשִׁי נְמֹלָא טָל** אלו אותיות שם הוי' משם הוי"ה כשהם מלאים כך: יוד הא ואו הם [ימ' ט"ל **קִוְצוֹתִי רְסִיסִי לִילָה**: (א) כתב הרב במאמר הלאולה שכנ"י משיבה לדודה **פְּשִׁטָּתִי אֶת כְּתֻנָּתִי** מחמת הבללות הנמשכת הסרתי את המלבוס שנתנה לנו אימא עילאה כמ"ש כנש"ר יעיר קינו על [וזליו (זו"ן) ירחף. הרמז: כתנתי [ימ' 880 כמנ"ן ב"פ מלבוס 378 סי' ע"ה 64 שהם ב' לבושין א' לז"א וא' לנוק'. **אֵיכָכָה אֶלְבָּשָׁנָה** כיצד אחזיר את המלבוס כעת בללות הארוכה הזאת? אני בעירום מן המלבוס היקר הזה ובחוסר כ"ל **רוֹזְצָתִי אֶת רִגְלִי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם**: [חלי הם שני המשיחים והם התלכלכו מהקלי. הרב לומד שמילת רחצתי היא בלשון ס'י נהור. מילת אטנפם פירש ארחצם, כאומרת כיצד אסיר טינופם? וכך

נשארה הרעיה בחשכת חללות עד שעלה הרצון מלפניו להאיר לה וזה הוא (ד) דודי
שָׁלוֹחַ יְדוֹ מִן הַזֹּר איזה חור? זה החור שבתוך חומה של ברזל (ברכות לב עב)
 שבין ישראל לאביהם שבשמים. בתחילה היו בה סדקים ובקיעות ועליהם הוא אומר
 "משליח מן החלונות מציץ מן החרכים" ואח"כ נפער חור יותר גדול. אתה הקורא
 היקר אל תשים כי אין מה לתשים החור היינו ילוי השלחתו עלינו. **וּבְמַעַי הָבוּ
 עָלַי**: מסביר הרב שעם ישראל פנימי מן המלאכים כך קבע הרב בספרו קלי"ח פתחי
 חכמה שנשמות ישראל מן הבריאה והמלאכים מן היצירה ולכן נקט לשון "מעיי"
 כלומר כיון שבניי פנימיים רק הם חשו באור הבוקע מן החור. מהארה זו באה
 התעוררות לישראל לשוב בתשובה ויחד עם זאת רצון עז לעלות לארץ ישראל ולחונן
 את עפרה (הרב לא כתב זאת אבל הוא בעצמו קיים זאת וקבע מקום מושבו בעכו.
 כשעמדתי על מפתן בית הכנסת שלו בשוק העתיק בעכו הרחתי ריחן עדין מתוק). (ה)
 ואז יש התעוררות הרעיה לדודה והיא פותחת בבחינת פתחו לי פתח, אתם תחילה,
 אתערו את דלתתא **קָמֹתִי אֲנִי לִפְתּוֹחַ לְדוֹדִי** ואז הדוד מאיר לה אור החכמה
 כדי לתת לה כח נוסף לעלות אליו וזה הוא **יְדִי נָטְפוּ מֹר** חו"ל של הרעיה קבלו
 שפע מן החסד של ז"א **וְאֶצְבְּעֹתַי** והבינה שלה קבלה **מֹר עֵבֶר** מן החכמה של
 ז"א **עַל כַּפּוֹת הַמִּנְעוֹל**: מנעול הוא יסוד ז"א וכפות הוא כמו "כפות תמרים"
 שזו עטרת היסוד (ח"ר"א בפירושו לספרא דמניעותא) שאינה נפרדת מהנוק' לעולם,
 והנה זו פקידה. כלל קבע הרב במאמר חלואלה: "כל זכירה מן התפארת ששם כח
 הזכר וכל פקידה מן היסוד כמו שאמר יוסף פקוד פקוד אלקים אתכם. עוד אומר
 הרב שתיקון הנפש של הנוק' נעשה מן הפקידה. ברם פקידה זו לשעתה מעין הארת
 פנים לזמן מסוים שאחר כך ז"א עוזב את נוק'. (ו) **פְּתוּחֹתַי אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי
 זֹמַק עֵבֶר נִפְשִׁי יֵצֵא בְּדַבָּרוֹ** בעת הפקידה **בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא
 מִצְאֲתִיהוּ קָרָאתִיו וְלֹא עָנְנִי**: (ז) כעת מליע תיקון חלוף של הנוק' שהם הכלים
 שלה ויש ביטוש לכלים ונחלק ח"ר וז"ת וזה הוא **מִצְאֲנִי הַשְּׁמַרִים הַסִּבְבִּים
 בְּעִיר הַכּוֹנֵי פִצְעוֹנִי** זה תיקון חלוף שכבר ידעת שיש ק"כ צירופים לשם אלקים
 וזה הוא הכו' ני פצעו ני וב"פ ני הם ק"כ וזה תיקון כחות הדין כמו של שמיות יש
 תיקון על ידי תענית **נִשְׂאוּ אֶת רַדִּיּוֹ בְּמַעַל שְׁמַרֵי הַזִּמְנוֹת**: וזה תיקון
 ח"ר כי מילת חומת מורה על תחום שהוא האור המקיף. מילת רדיד התפרשה במדרש
 הנעלם (דף כ"א ע"א) כפנקס והוא רושם חשוב וכאן זה זיכוד חלוף. כעת חלוף זך
 והרעיה מבקשת להדבק עם דודה (ח) **הַשִּׁבְעֹתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם** הם
 הצדיקים המתקנים את השכינה (מילת סתרים תיקון שמיני) **אִם תִּמְצְאוּ אֶת
 דוֹדִי מִה תַּגִּידוּ לוֹ שִׁזְזוֹלֶת אֶהְבֶּה אֲנִי**: (ט) **מִה דוֹדֶךָ מוֹדוֹר הַיָּפֶה**

בְּנִשִּׁים מִהַ דֹּדֶךָ מְדוּרָה שְׂכָכָה הַשְׁבַּעְתָּנוּ: (י) דֹּדֶי ז"א מנהל את העולם במידת הרחמים ולכן הוא צוץ מצד החסדים וְאָדוּם מצד הַלְבוּרוֹת וזה הנוי שלו (אור נערב. עיין הַלְלָה ט ע"ב) דָּגוּל מִרְבָּבָה: והוא ניכר ונבדל מכל צבא מרום. ואולי הכוונה בזה שכבר ידעת שהאלפים בחכמה הריבוא בכתר והוא מעל הכתר כמו זלל מעל הספינה. וכבר לימד אותנו ספר "עמק המלך" שאור אין סוף מאיר ברדלי"א. עוד, זלל אותיות זללו והרמוז לא"א המאיר לו"א באהבה. אם כך אומרת הרעיה שדודי שהוא ז"א מקבל ברישא דיליה שפע א"א והיא משבחת את דודה מראשו עד הַלְלוּ וְאוֹמֶרֶת (יא) רֵאשׁוּ כְּתָם פֶּן כתב הרב ב"קיצור הכוונות" שמילת "פז" תרמוז על י"ל תיקו"ד דאריך וט' תיקו"ד דז"א ועל שם אדנות (65) שהם ביחד עולים למנין פ"ז. כבר ידעת (אדיר במרום) שא"א מתקן את ז"א וכל מה שיש בז"א יש בא"א אלא שהוא שורשי וחסד ולכן מכל קוץ שיש בשערי אריך נעשו בז"א קוצותיו קִיצוֹתָיו תִּלְתְּלִים תל תלים של הלכות. כבר ידעת שבאריך הדינים נכפים ולכן צבע השערות לבן כצמר ואילו בז"א יש דין וחסדים ולכן צבעו שחור יחסית לאריך ולכן אמר שִׁזְזוֹרוֹת כְּעוֹרֶב: (יב) עֵינָיו חו"ב שלו פְּיוֹנִים עַל אֶפְיָקִי מַיִם רוֹצוֹת בְּזוֹלָב של אימא יְשִׁבוֹת עַל מִלְּאֵת: (יג) לְזוֹזִיו זו הדיקנא דז"א כְּעֶרְוַת הַבָּשִׁם נשפעת מיי"ל תיקו"ד דא"א והרמוז (כלאים פרק [משנה א) "היה לערלה בול, זורעין בתוכה שלושה עשר" מְגַדְּלוֹת מִרְקָזִים שִׁפְתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים נו"ה דרישא דז"א נְטִפּוֹת מוֹר עֶבֶר: נשפעות מנו"ה דרישא דאריך (יד) יָדָיו חו"ל דז"א גְּלִילִי זָהָב מִמְּלָאִים בְּתַרְשִׁישׁ מַעְיו נו"ה הפנימיים זלופא דז"א עֲנֶשֶׂת שֵׁן מְעַלְפָּת סְפִירִים: (טו) שׁוֹקִיו נו"ה חיצוניים זלופא דז"א עֲמוּדֵי יֵשׁ מִיִּסְדִּים יסוד ז"א עַל אֲדָנִי פֶן עטרת היסוד מִרְאֵהוּ מראה של ז"א שה"ס אות ו' כִּלְבָּנוֹן אלו חב"ד דידיה וקרי ביה כ'תר ל"ב נתיבות חכמה ונו"ן שערי בינה. ועל ז"ת דידיה אומרת שהוא בְּזוֹרִי ימי [בורה כְּאֲרָזִים: החזקים. [ס מילת ארז תרמוז על [בורה כי ארז ימי יצחק. (טז) זָזְכוּ חכמה שבו (אדיר במרום דף רע"ב) מִמְּתָקִים בינה שבו (הקדמה שניה לתיקונים חדשים שאמר שכולו מחמדים אלו אותיות הַלְרוֹן. כבר ידעת שַׁלְרוֹן זו הבינה) רמז: ממתקים ימי י"פ ס"ל. וְכָלֹוְ והיסוד שלו מוֹזְמָדִים נקרא נחמד. וכבר נאמר נחמד להשכיל. והמשכיל ישכיל אל ד"ל. והיסוד נקרא זָה דֹדֶי אני

משתוקקת אל דודי ז"א וְזֹה רַעִי והוא נותן לי ה' מנצפך לימי רעי. כך אומרת הרעיה לנשמות הצדיקים בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם:

פרק ו

(א) כבר ידעת שבי שכינות הן: לאה עליונה ורחל תחתונה וכלד בי שכינות אלו שואלות נשמות הצדיקים את לאה אָנָה הָלַךְ דּוֹדְךָ הַיָּפָה בְּנָשִׁים וכן את רחל אָנָה פָּנָה דּוֹדְךָ וּבְקִשְׁנוּ עִמָּךְ: לרחל אומרים "עמיד" כי נשמות הצדיקים העולות פלעות בה תחילה. רמז: "הלך דודך היפה" עם י"א אותיות לימי לאה כזה: למד אלף הי. עוד, יפה נוטי יי פעמים ה' שהם נ' ורמז ללאה שהיא בחינת בינה שיש בה נש"ב. (ב) משיבה הרעיה בכפל לשון כלד בי השכינות: דּוֹדִי ז"א יָרַד לָנוּ לָן של וי שזו רחל לְעֲרוּגוֹת הַבָּשִׂם שהיא מעלה מ"ן אליו כריח בושם טוב לְרֵעוֹת בְּנָשִׁים בינים רחל ולאה וְלִלְכָט שׁוֹשְׁנִים: ולקבל מהן מ"ן (ל) אָנִי מעלה מ"ן לְדוֹדִי וְדוֹדִי מוריד מ"ד לִי והוא הָרַעְיָה בונה בנו את הה' כי הרעה לימי מנצפך בְּשׁוֹשְׁנִים: שושנים הן לאה ורחל (תיקונים חדשים תיקון ס"ט) (ד) לאחר שקבלה מ"ד היא מתחזקת ויוצאת מן הללות לל שלבים נה"י חל"ת חב"ד וזה הוא יָפָה אֶת רַעִיָתִי כְּתָרָצָה נה"י נָאוֹה פִּירוּשָׁלַם חל"ת אִימָה כְּנֶדְגָלוֹת: חב"ד. כשם שאדם משעה שניעור משנתו עד שיוצא לשוק כמה שלבים עובר (תיקונים חדשים תיקון ע"י) (ה) כעת עדיין אין ייחוד בין יסוד ז"א לנוק' (קל"ח פתחי חכמה פתח נח) ויש עצבות ולכן הַסִּבִּי עֵינֶיךָ מִנְּגִדִי שֵׁהֶם הִרְהִיבֵנִי שְׁעָרָךְ עדיין יש בד דין פְּעֵדֶר הָעוֹיִם וכן עזות הבאה מן הדינים שְׁגָלָשׁוּ מִן הַגְּלָעַד: רמז: כבר ידעת שמשה רבנו הוא בעלה דמטרוניתא וארץ ישראל היא הנוק' והנה מרע"ה קבור בחו"ל ולא נכנס לא"י בסוד הייחוד. כאן נרמז משה ד' פעמים: מילת "שהם" אותיות משה. ר"ת מ'לדי ש'הם ה'רהיבוני וכן היעזים ש'לשו מ'ן וכן ש'לשו מ'ן ה'לעד. כל זה לרמז שטרם היה ייחוד זו"ן. (ו) כתב "עמק המלך" שער י"ב: שורש הדין הוא בבוצינא דקרדינותא שהוא כח בורה הבא מן המלבוש, ומשם לתיקון שני הנקרא טלא דבדולחא ומשם לא' של אריך שזה הכתר שלו. מכח הכאת בוציד"ק בא' דאריך הוא נבקע לשנים ומקבל צורת יו וי שהם לימי ל"ב והם שורש ל"ב פעמים אלקים. כשהם מליעים לז"א הם נכפלים לעשר והם ש"ך דינים וכשמליעים לנוק' הם נעשים שכי' דינים והם ה"פ אדנ"י. כלד ל"ב שמות אלקים יש באדם התחתון ל"ב שיניים וזה אומרו שְׁנֵיךָ כחות הדין שבך פְּעֵדֶר הן רחל והן לאה שהרי עדר לימי רחל+לאה הם מקבלים מיתוק מהבינה שיש בה שם אהיה ונרמז באות כ' של כ'עדר שאות זו עם הכולל לימי אהיה וכן אמר הָרִזְזִלִים שהם אותיות

רחל לאה וני' כאמור. רמז: שיניך כיעדר ה'רחלים ר"ת שכי' **שְׁעָלוּ מִן הָרְחוֹצָה** והדין נמתק בהם מכח הבינה שרוחצת אותן. כתב הרב החסיד במסילת ישרים "שעלו מן הרחצה" מלמד שהיו במלחמת מדין צנועים וכשרים. רמז: שיעלו מין ה'רחצה ר"ת משיה שהיה ענו מכל האד' אשר על פני האדמיה **שְׁכָלָם מִתְאַיְמוֹת וְשִׁכְלָה** **אֵין בָּהֶם: (ז) כְּפָלוּ הָרְמוֹן רָקֵתָּהּ מִבַּעַד לְצִמְתָּהּ: (ח) שִׁשִּׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וְשִׁמְנִים פִּילִגְשִׁים וְעַלְמוֹת אֵין מִסְפָּר: (ט) פעם אחת בסעודת ליל טו בשבט אמר הרב החסיד (אוצרות רמחל רמא) שכשמגיע הזמן של "ונשלב ה' לבדו ביום ההוא" יש עילוי לשתי השכינות לעלות. על לאה אמר **אֲזֻתָּהּ הִיא יִנְתִּי תַמְתִּי אֲזֻתָּהּ הִיא לְאִמָּהּ** ועל רחל אמר **בָּרָה הִיא לְיוֹלָדָתָהּ רְאוּהָ בָנוֹת וַיֵּאֱשְׁרוּהָ מְלָכוֹת וּפִילִגְשִׁים וַיַּהֲלִלוּהָ: (י) השכינה נתקנת בשלבים (תיקון כח מליל סתרים) בתחילה היא בחשכת חללות **בִּי זֹאת הַנְּשִׁקָּפָה כְּמוֹ שְׁזֹזָר** כמו השחר שהוא שחור בתחילה ואח"כ מאיר היום והאפילה בורחת מפני האור (רזין ׀ ניזין תיקון ארבעים) אח"כ עולה למקומה בעולם האצילות **יָפָה כְּלָבָנָה** אח"כ עולה למקום שמשם נאצלה שהם השמים **בָּרָה כְּזֹזָמָה** אח"כ מעטירה את בעליה וזה הוא **אִיבָה כְּנֶדְגָלוֹת: (יא) אומר ז"א אֵל גִּנַּת אֲגֹז** שהוא היכל הרצון והוא מעורר אהבה בין יעקב ורחל והוא בתפארת דבריאה (זוהר בראשית דף מד ע"ב) **יִרְדֵּתִי מִמְּקוֹמִי לְרְאוּת בְּאֵבִי הַנְּזֹל לראות את הארות או"א לְרְאוּת הַפְּרוֹזָה הַגָּפֶן** האם כבר עלה מ"ן **הַנְּצוֹ הָרְמוֹנִים: (יב) לֹא יִדְעֵתִי נִפְשִׁי** נפשי זו הרעיה. אומר ז"א שהנוק' עדיין בקטנות ואין לה מוחין דע"ב ס"ן שהם בדעת **שְׁלִמְתִּי מִרְכָּבוֹת עַמִּי גְדִיב** עדיין את בעולם הבריאה ואיני חפץ להתייחד עימך אלא בעולם האצילות. כדי להעלות את הנוק' לעולם האצילות מתחיל ז"א בדברי בקשה שבח פיוס וריצוי ובכך הנוק' נתקנת ועולה לאצילות.****

פרק ז

(א) הנה לא מצאתי בדברי הרב החסיד מאמרים על פסוק זה ואני בעניי הבאתי משלי כדי להשלים. **שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוֹלְמִית** שובי מעולם הבריאה לעולם האצילות. קרא לה השלומית לרמוז על יחוד שלום (יסוד ז"א) עם הנוק' שהיא קדושה ׀ ימי תיה) ומקודשת לו. והנה היא למחללותיו ולכן אמר לה **שׁוּבִי שׁוּבִי מִנָּה"י שְׁבִי** ועלי עד **וְנִזְוָה בָּךְ** החזה שלי. הנוק' עולה ומשווה קומה אל ז"א הנקרא מ"ה וזה הוא **מִה תִּזְוֹוֶה בַּשּׁוֹלְמִית** וכעת הם פב"פ בקומה שווה **כְּמוֹזֹלֹת הַמְּוֹנָנִים: (ב)**

כעת משבח ז"א את הנוק' מלמטה למעלה ואומר **בַּיָּמִים הַהֵם** כִּי הָיָה הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמֵינוּ לְמִקְדָּשׁ בְּעוֹלָם
 האצילות. עוד, כשאת עולה את עולה עם הצלם והדמות שלך שהם אורות וכלים.
 הדמות נקראת כאן נעלים (תיקון שמיני) והם הַלָּרִים (דמות וכלים) הנלויים על עם
 הקודש (צלם ואורות) (פירוש על הכתובים) **בֵּית זָדִיב** ביתו של אאע"ה, כלומר
 שהחסד מאיר בד'. אור הבקר מפציע ואלו פעמי משיח **זִבְמוֹקֵי יִרְכִּי** נו"ה תמכי
 דאורייתא צנועים ונסתרים **כְּמוֹ זִלְאִים** אולם הם מאירים כמו תכשיטים יקרים
מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמֶן : והם נבנים מהיסוד שלי. רמז : מעשה ידי אמין ס"ת שם אדנות
 לרמזו שהנוק' נבנית להקרא בשם זה (ו) **שְׂרָרָה** טבורך דהיינו הפרסא שלך וזו
 הפרוכת המבדילה ואלו חכמי הסנהדרין (תלום יונתן) המבדילים בין הטהור והטמא.
 רמז : שררד לימי י"פ ע"ב שזה מספר ע"א חכמי הסנהדרין והשכינה עימם **אֶנֶן**
הַסֵּהר מלא אורות מן הבינה הנקראת סוחרת **אֶל יוֹזֵסֶר הַמִּזְג** ולא יחסרו
 האורות והם חכמי הסנהדרין ממספר ע"א והם פוסקים את ההלכה וממלאים קלות
 וחמורות לאחד (על פי קנאת ה' צבאות כלל טו) **בְּטִנָּה עֲרֻמַּת זֹטִים** תפארת
 שבך זו תורה שבכתב שבתוך תורה שבעל פה כמו ערמת חטים כי חטה לימי כ"ב ואלו
 כ"ב אותיות התורה והם חכמי הסנהדרין קובעים **סוּגָה** סילאים לתורה והם נאים
בְּשׁוֹשָׁנִים : (ד) **שְׁנֵי שְׂדֵיךָ** הם חו"ם שלך משפיעים **כְּשְׁנֵי עֲפָרִים** לנו"ה שבך
 (משכני עליון עמ' 72) שהם ב' משיחין והם **תְּאֵמִי** שווים **צְבִיָּה** : ברצונם כמו
 בצביון נבראו, וצביאת כלתא (ה) **צִוְאָרָה** דעת שבך וזה בית המקדש (פירוש
 המצוות באוצרות רמחל) והנה עזרת הנשים בבית המקדש השני היתה קליה על קליה
 אמות. קליה לימי ע"ב ס"ם שהם מוחין דדעת **כְּמִגְדֵּל הַשֵּׁן עֵינֶיךָ** חו"ב שבך
בְּרִכּוֹת בּוֹשֶׁבֶן עַל שַׁעַר בֵּית רַבִּים אֶפֶר חוטמא **כְּמִגְדֵּל הַלְּבָנוֹן**
צוּפָה פְּנֵי דְמִשְׁקָה : (ו) **רֹאשֶׁךָ** כתר ולולתא **עָלֶיךָ כְּכֶרֶם לְדָלֶת**
רֹאשֶׁךָ שער ראשך אדום (תיקון ס"ט) **כְּאֶרְזָמֶן** כעת סיים ז"א לשבח את הנוק'
 והוא משתוקק אליה ואומר על עצמו שהוא **מִלְכָּה** ז"א **אֲסוּר** קשור **בְּרִהָטִים** :
 ברצועות התפילין אל הנוק'. (אדיר במרום) ובספר הזוהר (ויצא קסא ע"ב) מבואר
 שמלך היינו ז"א קשור בנה"י דאימא שה"ס התפילין ומשם נשפע שפע למלכות ובי"ע
 (ז) **בַּיָּמִים הַהֵם** זו הנוק' (אוצרות רמחל רות) **וּבַיָּמִים הַהֵם** ועל לאה הוא אומר מה
 נעמת **אֶהְיֶה בְּתַעֲנוּגִים** : זה סוד מנוחה (פנות המרכבה סוף פינה ב') שבאה
 אחרי שנתקנת הַשְּׁמִיּוֹת (ח) כאמור בפסוק א' הנוק' נמצאת פב"פ עם ז"א בקומה

שווה אליו ולכן משבח אותה ז"א ואומר **זאת קומתך דמותה לתבוא** כי תמר רומז אליה (תקטו תפי תפי ר"ב) ובספר "משכני עליון" כתב שהתמר מורה על זיון ואולי כי הוא ימי שמש ואולי כי הוא ב"פ ש"ך הרמוזים במילים ושדיך לאשכלות **ושדיך לאשכלות**: (ט) הנה מתעוררת תאות הייחוד בז"א (משכני עליון) **אמרתי אעלה בתבוא איוזה** אוחזה שם קדוש שהוא ימי כ"ב ועוד ה' אותיות מנצפ"ך **בסנסניו** סנסניו אלו כינויים היוצאים מן השם הקדוש **ויהי נא שדיך כאשכלות הגפן** ומייחוד זו"ן נמשך שפע רב בעולמות. מסביר הרב בספר משכני עליון שיש כאן דימוי לתחתונים העולים לקבל שפע מן השכינה שהם נתלים עליה כמו האשכול בזמורה **וריון אפר** והריח העולה מן הקרבנות וכיום מן התפלות **כתפוזים**: ממתיק ומבשם את הבורות (י) **ויוצר כליין הטוב** כתב הרב החסיד בספר אדיר במרום צריך אתה לידע מה הוא ענין החיד. ושם מסביר הרב שהחיד זו החכמה העליונה. ובמקום אחר בספר אדיר במרום כתב הרב שסתם יין הוא בורות אך "יין הטוב" ממתיק את הבורות עד שיין נשפך כמים. שיעור הכתוב איפה הוא שחכמה שבך ממתיקה את ה' מנצפ"ך שבך ובעולמות ב"ע **הוכר לרודי למישרים** מישרים זו ההמתקה (שם) **דובב שפתי ישנים**: וההמתקה שנעשית בזו"ן מעוררת אהבת דודים למעלה באו"א ובין א"א וע"י וכו' עד רדל"א עם חוט אין סוף (על פי מאמר הלאולה) (יא) לאחר כל דברי השבח הפיוס והריצוי מתעוררת הנוק' ואומרת **אני לרודי ועלי תשוקתו**: יש לי את החשק להיות כמו שני ריעים אהובים כשהיינו בבינה בעיבור יחדיו (על פי דעת תבונות דף רנ"ו) (יב) מושיטה השכינה ידה אל אהובה (מאמר הלאולה) ואומרת לו **לכה רודי נצא** יחדו מן הלות אל מקומנו הראשון **השדה** אותו חקל תפוחין **נלינה בכפרים**: במאמר הלאולה מסביר הרב שלעת"ל נאמר "פרזות תשב ירושלים" והכפרים מורים על העדר הבל (ל) **נשכימה לכרמים** כרם זה מצב בו התחתונים עולים לקבל שפע מן השכינה והם תלויים בה כשאשכולות הן **נראה אם פרזזה הגפן** דהיינו האם חזרו כהנים לעבודתם ובאופן פנימי יותר האם חזרו נשמות בני ישראל לשרשן (מאמר הלאולה) ובביאור על הכתובים אמר הרב "הפרחה הן" דהיינו אם המלכות נתקנה בה"ל מנצפ"ך שהם פ"ר וזה הוא ה"פ"ר חה הן. **פתחו הסמדר** זה תיקון הצדיקים **הנצו הרמוזים** זה תיקון הריקנים שבכנ"י **שם אתן את ידי לך**: כשהכל נתקן עד מדה"ת רימונים אז בא ייחוד זו"ן (יד) **הרודאים** הם זו"ן דוד ודודה הם דודאים **נתנו ריון העלו**

מ"ן לאו"א והם העלו מ"ן וְעַל פְּתוּיָנוּ למלכות דא"א שהעלתה מ"ן ל כָּל יסוד אריך שהעלה מ"ן בְּגִדִים וְזִדְיָשִׁים לז"א דאריך הנקרא שמש וזה הוא ממלך תבואות שמש שהעלה מ"ן גַּם יִשְׁנִים לעתיק. "ואכלתם ישן" תלם אונקלוס "עתיק" דודי צִפְנִתִּי כָּךְ:

פרק ח

כתב הרב ב"תקט"ו תפלות" תפילה שמ"ו ש ב"י זו בינה יִתְנֶה פָּאֵז לִי מעמידה אותי בשווה אליך יִנֶּה שְׂדֵי אָבִי אֲמַצְאָה בִּזְוִין אֶשְׁקֶה גַם לֹא יָבוּז לִי: (ב) כתב הרב בתקט"ו תפילות תפילה שמ"ו שהשכינה מקבלת שפע מהבינה דרך ז"א, אולם כשמסתלק אור הבינה מעל ז"א מחמת עוונות בני האדם, השכינה תובעת את אור הבינה מז"א וזה הוא אֲנֶהְיָה אֲבִיָּאָה אֶל בֵּית אָבִי בינה תִּלְכְּדֵנִי שהבינה נרמזת באות "ל" לפי שיש בה"י קוין אופקיים בשונה מכל אותיות א-ב: הקו התחתון כלל ספירת המל' הקו האמצעי כלל ספירת התפארת והקו העליון הקצר שבהם כלל הבינה. הנה נרמז כאן אבא במילים אביאך אל בית ר"ת אבא כאילו אמרה השכינה חסרים לי אורות אבא תנוזים בתוך אורות אמא אֶשְׁקֶה בִּיָּין הֶרְקֹז כתב הרב החסיד בספרו "אדיר במרום" שיין הרקח הוא יין מרוקח עם בשמים. היין מרפא חולי ומכאוב והבשמים מעבירים את הריח הרע שבא מן החולי. והנמשל הוא שהנוק' אומרת לז"א אורות אמא הסתלקו מעליך כי עוונות התחתונים רבו והתלברו עד שנאחזו בך. כדי לסלק את האחיזה יש לעורר את בני האדם בתשובה ואז אימא תחזור להאיר בך והבשמים יסלקו את רושם הקלי'. בַּעֲסִיס רְמוֹנִי: כתב הרדב"ז בביאורו בדרך הקבלה על שיר השירים שעסיס רמוני יותר דק ויותר ערב מיין הרקח ונראה שהכוונה להחזרת אורות אבא כמו שרמזתי לעיל. רמז: "בַּעֲסִיס רְמוֹנִי" הם י"פ ב"ן. כביכול אומרת לז"א אם תאיר לי מאימא אזכה לקבל אורות אבא שיבנו אותי לקומה שלימה של י"פ שם ב"ן. (ל) הנה כדי להאיר לנוק' מאימא צריך ז"א לקבל כח מאימא ובה הוא התייחד עם הנוק'. לאחר שקיבל את אורות אימא הוא בא להתייחד עם הנוק' וזה הוא שְׂמֹאלוֹ תַּזְזֹת רֵאשִׁי בורה דז"א נמשכת לבינה דנוק' וְיָבִינֵנוּ תַּזְזֵבְקֵנִי: וחסד ז"א נמשכת לחכמה והצדיקים כבר בטוחים שפקד ה' את עמו. ברם השכינה מבקשת מנשמות הצדיקים (ד) הַשְׁבֵּעֵתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם מֵהַ תְּעִירוּ וּמֵהַ תְּעַרְרוּ אֶת הָאֱהָבָה אל תדחקו את הקץ עַד שִׁתְּזַפֵּץ: עד שיתעורר החשק מאליו (ה) כתב הרב החסיד בביאורו על הכתובים: והנה אורות הבינה נמשכים אל הנוק' וזה הוא ב"י בינה זאת

מלכות **עֲלֶה מִן הַמִּדְבָּר** עולה המלי' מן הַללות שהוא המדבר **בִּתְרַפָּקֶת עַל**
דֹּדָה באהבה רבה (מאמר הַלֵּאולה) והנוקי' עולה עד בין זרועותיו שזו התפארת שלו
 וזה הוא **תְּנוּזַת הַתְּפִיז עוֹרֶרְתִּיךָ** התפוח יש בו יִוּוֹנִים והם הַלֵּית דִּזִּיא והנוקי'
 נשארה בקומת חזה זִיא (הַלֵּם שיכולה לעלות עוד אולם לא הַלֵּיעה העת הזו) ושם הוא
 מקום לידת זִיא בספירת התפארת ולכן אמרה **שָׁמָּה זִבְלִיתָ אֲבִיךָ שָׁמָּה**
זִבְלָה יְלִדְתָּךְ: (ו) כעת השכינה הַלֵּלות ואע"פ שעולה אליו אינו לזמן רב ולכן
 אומרת לו **שִׁימֵנִי כִּזְנוֹתָם עַל לִבְךָ** אמרה כחותם ולא חותם ממש כי הזמן
 הוא זמן של הַלֵּלות **כִּזְנוֹתָם עַל זְרוּעֶךָ כִּי עֲזָה כַּמּוֹת אֶהְבֶּה קָשָׁה**
כְּשֶׂאוֹל קִנְיָה אני נמצאת בין הקלי' הקשות אבל אני יודעת שבסוף הַלֵּיעו אלי
 אורות או"א וזה הוא סוד **רִשְׁפִּיָּה רֶשֶׁף יִה**, אורות או"א **רִשְׁפִּי אִישׁ**
שִׁלְהֶבְתִּיה: פסוק זה נכלל בפסוקי הקיווי. (ז) בספר רזין הַלֵּיזין "ויאהב יעקב"
 בפירוש השני והרביעי וכן בספר "אדיר במרום" כתב **בַּיָּמִים רַבִּים** אלו הקלי'
 והס"א הרוצים לבטל את האהבה בין כנסת ישראל והקב"ה **לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת**
אֶת הָאֶהְבָּה הַנּוֹי וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם יִתֵּן אִישׁ סִ"מ אֶת כָּל
הוֹן בֵּיתוֹ לִילִי כדי לבטל את **בְּאֶהְבָּה בּוֹז יְבוּזוֹ לֹא**: נקט לשון בוז שהוא
 הַלֵּימ' יִי"ה (ח) אומר זִיא **אֲזוּזֹת לָנוּ קִטְנָה** זו כנסת ישראל **וְשִׁדִּים אֵין לָהּ**
 כתב הרב בספרו "אדיר במרום" שיש מצבים בהם לא נשמעת תפילת התחתונים כי
 אין למלכות כח להשפיע ועל זה נאמר "ושדים אין לה" **בְּמָה נַעֲשֶׂה לְאֲזוּזֵינוּ** אם
 כן עלינו להתחזק בתורה ובתשובה וכיצד? "מה נעשה" כלומר שם מ"ה הוא בספירת
 התפארת שזו התורה. כמו כן "מה" רומזת על התשובה נאמר "ועתה ישראל מיה יי"
 אלקיך שואל מעמדך (דברים י, יב). לימוד תורה ממשיך לנוקי' שפע מן התפארת
 והתשובה מן הבינה ואלו יחזקו את המלכות שתשפיע עלינו שפע טובה וברכה. ראה
 בתחילה אמר אחות לנו, לנו הַלֵּימ' פ"ו שהוא שם אלקים והוא דין. ההמתקה תבא משם
 מיה שהוא הנחלת הרחמים. **בַּיּוֹם שִׁינְדְּבָר בָּהּ**: להעלותה מעמק הבכא אל בית
 בעלה (פירוש הרדב"ז על שיה"ש) (ט) והנה בין לומדי התורה יש ב' סִלִּים: יש הלומד
 לבדו בד' אמות כמו סֵלֹר בתוך חומה **אִם זִזְמוּתָּהּ הִיא נִבְנָה עָלֶיהָ טִירַת**
כֶּסֶף ויש שדלתו פתוחה לרבים ואינו חושש שיבטלו אותו מלימודו (הַלֵּר"א) **וְאִם**
דָּלַת הִיא נִצּוֹר עָלֶיהָ לִוּזֹן אָרֶז: (י) מכח לומדי התורה מכריזה השכינה
 ואומרת **אֲנִי זִזְמוּתָּהּ וְשִׁדִּי כַּמְנִידֵלֹת** אולם אני משפיעה תורה לכל **אֲזוּ הַיִּיְתִי**

בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם : בוודאי אזכה להתייחד עימו ואזכה לשלום בית (יא)

על התורה והתשובה אומר הכתוב **כָּרַם** זו התורה הנקראת כרם (מדרש הנעלם פי נח דף כ"ב ע"א) כי כרם לפי דעת בית הלל אלו ב' פנים מכאן וב' פנים מכאן ואחד זנב והם: בראשית שמות מכאן ויקרא במדבר מכאן ודברים שהוא משנה תורה זנב. כתב בספר "קהלת יעקב" שבראשית זה החסד, שמות בורה, ויקרא נצח, במדבר הוד ודברים יסוד. וספירת התפארת שלא נזכרה היא כללות כל הנזכר ולכן לא נזכרה. והנה הבאתי רמז בצקלוני: בראשית שמות ויקרא במדבר דברים ימ' 2480. אם נאמר שכל פן מהכרם זו הוי"ה (26) אחת ונוסיף כרם פשוט 260, מלא 690 ומלא דמלא 1400 נקבל בדיוק 2480. בפסוק הבא שהוא ימ' 2480 יש רמז לתורה שהיא מלינה ומצילה: "וְסִפְּהָ תִּהְיֶה לְצֹל יוֹמָם מִחֶרֶב וּלְמַחְסָה וּלְמַסְתוֹר מִזֶּרֶם וּמִמָּטָר" (ישעיה ד, ו). ובכן כרם שזו התורה **הָיָה לְשִׁלְמוֹהָ** להקב"ה מלך שהשלום שלו והיה

משתעשע בה אלפיים שנה קודם שנברא העולם **בְּבֶעַל הַבּוֹן** הם השמים (זהר נח

הנז') **נָתַן אֶת הַכָּרֶם לְנֹטְרִים** תלמידי חכמים בכל דור ודור **אִישׁ יָבֵא**

בְּפָרְיוֹ בעמל התורה **אֶלֶף כָּסֶף :** אלף עולמות של כיסופין (יב) **כָּרְמִי שְׁלִי**

לִפְנֵי הָאֵלֶּף לָךְ שְׁלֵמוֹהָ וּבְמֵאתַיִם לְנֹטְרִים אֶת פָּרְיוֹ : (כ) **הַיּוֹשֶׁבֶת**

בְּגִנִּים לומדי התורה בשעות הבקר המוקדמות **זִזְבָּרִים בְּמִקְשֵׁיבִים לְקוֹלָךְ**

הקב"ה ופמליא דיליה מקשיבים לקול לומדי התורה ולכן **הַשְׁבִּימֵנִי :** (יד) מבקשת

כנסת ישראל אם בעוונות רמתי לך **בְּרִיזֵי דְּוָדִי** לברוח ממני לפחות היה בורח כמו

וְדִמָּה לָךְ לְצַבִּי אוֹ לְעֹפֶר הָאֵלִים צבי שמחזיר פניו לאחר זמן ואינו נוטש

ביתו לעולם ותזכה אותי שאנחל **עַל הָרִי בְּשִׁבּוּיִם** עין עדן שריחו טוב. (זהר וירא

צז עא).